

uden nærmere at inblade sig paa at fastsætte, hvilke særlige Straffe af Fængsel af første Grad der skal anvendes. Jeg skal sige hvorfor. Hvis de Herrer ville tænke tilbage til igaar Aftes, hvor vi vedtog § 120 — jeg tilstaa, at jeg endnu ikke er paa det Rene med, om det hedder „Hæder“ eller „Erbødighed“, jeg kalder det nu Respekt, men det er den bekendte Paragraf, saa vide de Herrer nok, hvad jeg mener — det er den Paragraf, efter hvilken den, der af Mangel paa pligtstyldig Agtpaaagivenhed undlader at vise sine Overmand de befalede Regn paa det, de Herrer vide nok, jeg kalder det Respekt, straffes med Fængsel i første Grad. Naar De nu ville tænke dem, at en Mand gaar paa den ene Side af Gaden og Overmanden paa den modsatte Side af Gaden, og han gaar forbi ham uden at hilse, saa straffes han for denne Forseelse, han skal se, det er Mangel paa pligtstyldig Agtpaaagivenhed, naar han ikke gjør det, og han straffes med Fængsel i første Grad. Med denne Belysning skal jeg tillade mig at se paa §§ 177 og 178. Den første taler om uordentlig, ureglementeret Paaklædning, om at negligere sine Baaben og sin Hest, og Straffen fastsættes i første Tilfælde til een Dags Bagtarrest, anden Gang begaaet til to Dages og tredje Gang begaaet til fire Dages, „naar ingen særdeles stærkende Omstændigheder finde Sted“. I § 178 er Talem om at blive ude af Kvarter om Natten, og der fastsættes Straf for første Gang begaaet i to Dage, anden Gang begaaet i fire Dage, og tredje Gang begaaet i otte Dage. Jeg skjønner ingensomhelst Grund til ikke her at gjøre det Samme som i § 120 at sætte Fængsel af 1ste Grad og at lade den almindelige Bestemmelse gjælde, som staar i Lovens § 54, og som gaar ud paa, at, naar Fængselstraf er forstyldt for Uorden eller ringere Forseelser, skal man 1ste Gang anvende den mildere Arreststraf og senere den strengere. Det forekommer mig ganske naturligt, men dertil kommer en anden Ulempe; der indføres, som alt bemærket, i begge Paragrafer særlig „naar ingen særdeles stærkende Omstændigheder ere tilstede“. Dette kan give Anledning til en meget besynderlig Fortolkning, og Spørgsmaalet er: Kan man, naar en Mand har været straffet for 2—3 forskellige Disciplinarforseelser af en anden Natur f. Ex. end den at blive ude af Kvarteret om Natten, og han tredje Gang gjør sig styldig i den Forseelse at blive ude af Kvarter om Natten, i dette Tilfælde sige: Bestemmelsen her i Lovens siger: Har han første Gang begaaet den, skal han have een Dags

Bagtarrest? Jeg forstaaer ikke Lovens anderledes; thi dette, naar særdeles stærkende Omstændigheder ere tilstede, maa være ligeoverfor den i det givne Dieblit begaaede Forseelse og kan ikke gives en saadan Fortolkning, at man kan sige, at med de stærkende Omstændigheder her menes ogsaa den Omstændighed, at det muligvis er et Sjentagelses-tilfælde. Som Følge heraf tillader jeg mig paa Mindretallets Vegne at anbefale ærede Medlemmer at stemme for de Endringsforslag, der ere stillede til de to Paragrafer. Med Hensyn til det Endringsforslag, jeg har været med til at stille til § 180, kan jeg slutte mig til den Motivering, der blev fremsat af den ærede Ordfører. Jeg kan mindre slutte mig til den Motivering, der blev fremsat af det ærede Medlem, der sidst talte. Jeg haaber, det ærede Medlem forstaaer mig fuldstændig, at jeg har ondt ved at slutte mig til hans Opfattelse. Jeg tror hermed at have omtalt alle de Endringsforslag, som jeg er Medforslagsstiller af, som ikke have faaet nogen Omtale tidligere. Jeg skal ikke komme ind paa den Debat, som er bleven reist ved Omtalen af § 160, eller hvad der da blev udtalt af det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, om Ustueligheden af at indføre Rigdagsuantastelighedsparagrafen i Straffeloven. Kun vil jeg tillade mig at sige det ærede Medlem, at, naar han talte om det Nødvendige i at bringe Grundloven i Grindring overfor Soldaten, retter jeg denne Anke for, at det ikke sker, mod de Herrer. De Herrer have selv Skylden, dengang de i 1867 affastede Jaaeeeden. Soldaten blev i Jaaeeeden mindet om, at han skulde tjene Kongen og Grundloven tro og lydlig. De Herrer affastede den; havde de beholdt den, havde de havt en Garanti for, at Soldaten blev mindet om, at der var en Grundlov. Tro de det iøvrigt nødvendigt, at minde Soldaten derom ved at indsætte det i Straffeloven, beklager jeg det. Jeg troede, at Folket, det oplyste Folk, var saa oplyst, at det kjendte Grundloven og navnlig kjendte en saa vigtig Paragraf som denne.

Minestad: Det er kun nogle faa Bemærkninger, jeg vil tillade mig at gjøre, navnlig overfor det ærede Medlem for Horsens (Vajer), der før begrundede Endringsforslaget under Nr. 91. Det ærede Medlem begyndte med nogle indledende Betragtninger, hvis Rigtighed jeg dog maa tillade mig at modsigge. Navnlig maa jeg benegte, at Forhandlingerne om denne Lov i de første Dage skulde have dreiet sig om, hvorvidt det var